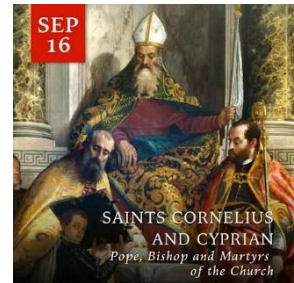
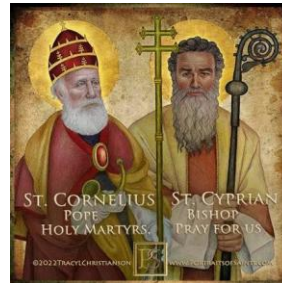
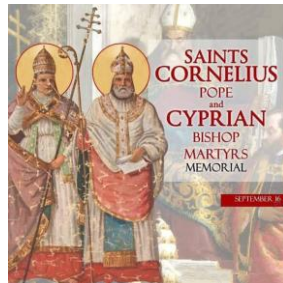
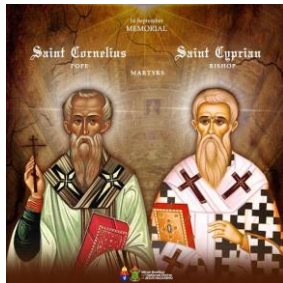

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 16 กันยายน 2026
ระลึกถึงนักบุญคอร์เนลิอุส พระสันตะปาปา มรณสักขี
และนักบุญซีเปเรียน พระสังฆราช มรณสักขี ศต. 3

บทอ่านประจำวันคือ 1 คร 12:31-13:13 — บทเพลงแห่งความรัก

สดด 33 — ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรย่อมเป็นสุข

ลก 7:31-35 — “ปรีชาญาณได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องจากบุตรของปรีชาญาณ”

สาระสำคัญของบทอ่านวันนี้

1. ความรักไม่ใช่พรสวรรค์ชนิดหนึ่ง แต่เป็น “หนทางที่ประเสริฐที่สุด”

นักบุญเปาโลไม่ได้บอกว่า ความสามารถ การพูดภาษาแปลก ๆ การประกาศพระวาจา ความรู้ หรือแม้แต่ความกล้าหาญไม่มีคุณค่า แต่ท่านเตือนว่า หากปราศจากความรัก สิ่งยิ่งใหญ่เหล่านั้นก็กลายเป็นเพียงเสียงอึกทึก

คำว่า “ความรัก” ใน 1 โครินธ์ บทที่ 13 ไม่ใช่เพียงความรู้สึกอบอุ่น แต่เป็นความรักแบบพระเยซูคริสตเจ้า กล่าวคือ ความรักที่...อดทนต่อคนที่ยังไม่สมบูรณ์, ไม่ยินดีเมื่อผู้อื่นล้มเหลว, ไม่จดบัญชีความผิด, ยืนหยัดในความจริง, และยังคงหวังว่าคนบาปสามารถกลับใจได้, นี่ตรงกับพันธกิจของนักบุญคอร์เนลิอุสและนักบุญซีเปเรียนอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะทั้งสองต้องตอบคำถามสำคัญว่า **“พระศาสนจักรควรทำอย่างไรกับคนที่ล้มลง?”**

2. พระวรสารเตือนถึงคนที่ไม่มีวันพอใจในทุกเรื่อง

พระเยซูเจ้าตรัสถึงเด็กที่นั่งอยู่ในตลาดและเอ่ยขึ้นว่า “เราเป่าขลุ่ยให้พวกท่าน พวกท่านก็ไม่เต้นรำ เราร้องเพลงโศกเศร้า พวกท่านก็ไม่ร้องไห้” นักบุญยอห์นแบปติส ผู้ทำพิธีล้างมาเทศน์สอนอย่างเคร่งครัด คนก็กล่าวว่า “เขาถูกปีศาจสิง” พระเยซูเจ้าเสวยและ

ดื่มร่วมกับประชาชน คนก็กล่าวว่า “นี่เป็นนักกินนักดื่ม” กล่าวง่าย ๆ คือ **ไม่ว่าพระเจ้าจะเสด็จมาอย่างไร คนที่ปิดใจก็หาเหตุปฏิเสธได้เสมอ**

คนประเภทนี้ไม่ได้แสวงหาความจริง แต่แสวงหาความจริงที่เข้าข้างตนเอง

ถ้าพระศาสนจักรเข้มงวด ก็บอกว่าไม่มีเมตตา

ถ้าพระศาสนจักรเปิดประตูต้อนรับ ก็บอกว่าละทิ้งหลักคำสอน

พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า **อย่าตัดสินปรัชญาจากเสียงวิจารณ์ แต่ให้ดูจาก “ผล” ที่เกิดขึ้น**

เกร็ดสำคัญของนักบุญทั้งสอง

ประมาณ ค.ศ. 250 จักรพรรดิเดซิอุสสั่งให้ประชาชนถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าของโรมัน และรับหนังสือรับรองเป็นหลักฐาน คริสตชนบางคนยอมถวายบูชา บางคนซื้อใบรับรองโดยไม่ได้ถวายจริง คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า **“lapsi”** แปลว่า **“ผู้ที่ล้มลง”** เมื่อการเบียดเบียนสงบลง พวกเขาจำนวนมากร้องไห้และขอกลับเข้าสู่พระศาสนจักร จึงเกิดความขัดแย้งสามแนวทาง

- ฝ่ายหนึ่งบอกว่า รับกลับทันทีโดยไม่ต้องใช้โทษบาป
- ฝ่ายโนวาเซียนบอกว่า คนที่เคยปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้าจะกลับเข้าพระศาสนจักรไม่ได้อีก
- นักบุญคอร์เนลิอุสและนักบุญซีเปเรียนยืนยันว่า เราไม่ได้ทำให้บาปกลายเป็นเรื่องเล็ก แต่ผู้กลับใจจริงสามารถรับการอภัยและกลับคืนสู่ความสัมพันธ์กับพระศาสนจักรได้ หลังจากผ่านการใช้โทษบาปอย่างเหมาะสม

นี่คือแนวทางของพระวรสาร—ไม่ใช่ความเมตตาปราณี และไม่ใช่ความเคร่งครัดที่ปิดประตูใส่คนบาป แต่เป็นความจริงที่รักษาด้วยความรัก

พระสันตะปาปาคอร์เนลิอุสถูกเนรเทศ และสิ้นพระชนม์ใน ค.ศ. 253 ส่วนซีเปเรียน พระสังฆราชแห่งคาร์เธจ ถูกตัดศีรษะในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 258 ทั้งสองไม่ได้สิ้นชีวิตพร้อมกัน แต่โดยอาศัยจดหมายและมิตรภาพช่วยกันรักษาเอกภาพของพระศาสนจักรท่ามกลางการเบียดเบียนและความแตกแยก

บทเทศน์ในวันนี้อายากเน้นหัวข้อ: **“พระศาสนจักรไม่ใช่พิพิธภัณฑ์ของคนสมบูรณ์ แต่เป็นบ้านของผู้ที่กำลังกลับมา”**

ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งมาหาพระสงฆ์และบอกว่า “คุณพ่อครับ ผมเลิกมาวัด เพราะในวัดมีแต่คนหน้าซื่อใจคด” พระสงฆ์ตอบว่า “จริงหรือคุณ ถ้าอย่างนั้นกลับมาเถอะ เพราะยังมีที่ว่างสำหรับอีกหนึ่งคน!” พอคิดดี ๆ เป็นคำตอบที่เจ็บนิ๊ด ๆ เพราะบางครั้งเราออกจากพระศาสนาจักร เนื่องจากเห็นความไม่สมบูรณ์ของผู้อื่น โดยลืมไปว่า เราก็ก้าวเข้ามาในพระศาสนาจักรเพราะเราเองยังไม่สมบูรณ์เช่นกัน

โรงพยาบาลที่ไม่มีคนป่วย อาจไม่ใช่โรงพยาบาล พระศาสนาจักรที่ไม่มีคนบาป ก็คงไม่ใช่พระศาสนาจักรบนโลกนี้

แต่ต้องระวัง โรงพยาบาลไม่ได้บอกคนป่วยว่า “ไม่ต้องรักษาก็ได้” และพระศาสนาจักรก็ไม่อาจบอกว่า “บาปไม่เป็นไร” พระศาสนาจักรต้องพูดความจริงกับคนบาป แต่ต้องพูดในแบบที่ทำให้เขากลับกลับบ้าน ไม่ใช่พูดเพื่อผลักเขาให้ตกเหวลึกกว่าเดิม นี่คือการต่อสู้ของนักบุญคอร์เนลิอุสและนักบุญซีเปเรียน

ในสมัยนั้น คริสตชนบางคนกลัวตาย จึงยอมถวายบูชาแก่เทพเจ้า ต่อมาเมื่อกลับใจ พวกเขาอยากกลับเข้าสู่พระศาสนาจักร แต่มีคนบอกว่า “พวกเขาทรยศแล้ว ไม่มีวันกลับมาได้!” ฟังเผิน ๆ เหมือนเป็นคำพูดของคนรักความจริง แต่บางครั้ง “ความเคร่งครัด” อาจซ่อนความหยิ่งไว้ภายในว่า “ฉันยืนหยัดได้ แต่เธอล้มลง เพราะฉะนั้นฉันดีกว่าเธอ”

นักบุญคอร์เนลิอุสและนักบุญซีเปเรียน ไม่ยอมลดความร้ายแรงของการปฏิเสธความเชื่อ แต่ก็ไม่ได้ยอมปิดประตูพระเมตตา เพราะไม้กางเขนไม่ได้ประกาศว่า “คนบาปหมดหวังแล้ว” ไม้กางเขนประกาศว่า “ไม่มีบาปใดใหญ่กว่าความรักของพระเจ้า หากมนุษย์ยอมกลับใจ”

บทอ่านแรกวันนี้จึงเหมาะอย่างยิ่ง “ความรักย่อมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ, ไม่จดจำความผิด, ไม่ยินดีในความอยุติธรรม แต่ยินดีในความจริง”

สังเกตให้ดี ความรักไม่ยินดีในความอยุติธรรม เพราะฉะนั้นความรักไม่ใช่การแส้งทำว่าบาปไม่มีอยู่ แต่ความรักก็ไม่จดจำความผิด เพราะฉะนั้นความรักไม่เอาอดีตของใครมาขังเขาตลอดชีวิต

ความรักที่ไม่มีความจริงกลายเป็นการตามใจ

ความจริงที่ไม่มีความรักกลายเป็นอาวุธ

แต่ความจริงที่อยู่ในความรักกลายเป็นยารักษา

โลกปัจจุบันกำลังขาดความรักแบบนี้อย่างมาก เราอยู่ในวัฒนธรรมที่ชอบ “ตัดคนออก” เพียงเพราะเขาเคยทำผิด เคยพูดผิด หรือเคยยืนอยู่ผิดฝ่าย ภายในเวลาไม่กี่นาที สังคมออนไลน์สามารถขุดเรื่องเก่า พินิจพิเคราะห์ และประหารชื่อเสียงของคนคนหนึ่งได้ โดยไม่เปิดโอกาสให้เขาอธิบายหรือกลับใจ เราชอบถามว่า “เขาเคยทำอะไรผิด?” แต่พระเจ้าทรงถามว่า “วันนี้เขากำลังพยายามกลับมาหรือไม่?”

แน่นอน ผู้ทำผิดต้องรับผิดชอบ ต้องแก้ไขความเสียหาย และต้องเปลี่ยนแปลงชีวิต แต่คริสตชนต้องเชื่อด้วยว่า มนุษย์ไม่จำเป็นต้องเป็นนักโทษของวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตตลอดไป

ในพระศาสนจักรก็เช่นเดียวกัน เราอาจแบ่งกันเป็นฝ่าย ๆ ฝ่ายเคร่งครัดหัวโบราณ ฝ่ายก้าวหน้าจนสุดโต่ง ฝ่ายเก่า ฝ่ายใหม่ แล้วแต่ละฝ่ายก็เหมือนเด็กในพระวรสารวันนี้

พระศาสนจักรพูดเรื่องวินัย—ก็บ่นว่าเข้มเกินไป

พระศาสนจักรพูดเรื่องเมตตา—ก็บ่นว่าอ่อนเกินไป

พระศาสนจักรเชิญให้ร่วมเดินทาง—ก็บอกว่าช้าเกินไป

พระศาสนจักรตัดสินใจ—ก็บอกว่าไม่รับฟัง

พระเยซูเจ้าเตือนเราว่า อย่าเป็นคนที่ไม่ว่าพระเจ้าจะเป่าลู่หรือร้องเพลงเศร้า เราก็ไม่ยอมขยับหัวใจ ดังนั้น...จงถามตนเองว่า “ฉันกำลังแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า หรือเพียงแสวงหาข้ออ้างเพื่อรักษาความคิดเดิมของตน?”

อยากเล่าเรื่องราวของนักบุญซีเปเรียนให้ฟัง

เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 258 นักบุญซีเปเรียนถูกนำตัวต่อหน้าผู้ว่าการโรมัน เขาถูกสั่งให้ถวายบูชาแก่เทพเจ้า แต่ท่านปฏิเสธ ผู้ว่าการจึงตัดสินประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ เมื่อได้ฟังคำตัดสิน นักบุญซีเปเรียนกล่าวเพียงว่า “**Deo gratias —** ขอบพระคุณพระเจ้า” ก่อนถูกประหาร ท่านถอดเสื้อคลุมมอบให้สังฆานุกร คุณเข่าลง

ภาวนา และเอาผ้าปิดตาตนเอง แต่เหตุการณ์ที่น่าทึ่งที่สุดคือ เมื่อเพชรฆาตเดินเข้ามา นักบุญซีเปรียนสั่งให้คริสตชนมอบเงินทอง 25 เหรียญแก่เพชรฆาต คนที่กำลังจะตัดศีรษะท่าน กลับได้รับของขวัญจากมือของท่าน! นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา แต่เป็นการ “หักมุมของพระวรสาร” จักรวรรดิโรมันคิดว่าเพชรฆาตกำลังทำให้ชีวิตของซีเปรียนจบลง แต่ซีเปรียนกลับทำให้เพชรฆาตกลายเป็นคนที่ได้รับความเมตตาเป็นคนสุดท้ายในชีวิตของท่าน ดาบตัดศีรษะของท่านได้ แต่ไม่อาจตัดความรักออกจากหัวใจของท่านได้ นี่คือ 1 โครินธ์ บทที่ 13 ที่ไม่ได้เขียนด้วยหมึก แต่เขียนด้วยเลือด

ข้อคิดสำหรับชีวิตเราในวันนี้

วันนี้เราอาจไม่มีเพชรฆาตถือดาบอยู่ตรงหน้า แต่ทุกคนมี “เพชรฆาต” ที่เข้ามาในชีวิตต่างรูปแบบ เช่น คนที่เคยทำร้ายเรา ทำลายชื่อเสียงเรา ทรมานเรา หรือทำให้เราหมดความไว้วางใจ คำถามจึงไม่ใช่ว่า เราจะยอมให้เขาทำร้ายเราต่อไปหรือไม่ เรามีสิทธิ์ป้องกันตนเองและแสวงหาความยุติธรรม แต่คำถามคือ เราจะยอมให้ความเจ็บปวดเปลี่ยนเราให้กลายเป็นคนแบบเดียวกับผู้ที่ทำร้ายเราหรือไม่? นักบุญซีเปรียนให้อภัยเพชรฆาต ไม่ใช่เพราะดาบไม่คม แต่เพราะความรักของพระเยซูเจ้าคมยิ่งกว่าดาบ นักบุญคอร์เนลิอุสเปิดประตูให้ผู้ที่ย่ำแย่กลับมา ไม่ใช่เพราะบาปไม่ร้ายแรง แต่เพราะพระเมตตาของพระเจ้าทรงพลังยิ่งกว่าบาป

ในชีวิตจริงของเรา วันหนึ่ง “ความสำเร็จ” หลายนอย่างจะหมดความหมาย ทั้งตำแหน่งความรู้ ชื่อเสียง และแม้แต่เสียงปรบมือจะเจียบลง แต่จะยังมีสามสิ่งคงอยู่ คือ “ความเชื่อ ความหวัง และความรัก แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือความรัก”

ขอให้แก่นักบุญคอร์เนลิอุสและนักบุญซีเปรียนวิงวอนเพื่อเรา เพื่อพระศาสนจักรจะไม่กลายเป็นศาลที่มีแต่คำพิพากษา และไม่กลายเป็นบ้านที่ไม่มีหลักเกณฑ์ แต่เป็น บ้านของพระบิดา ที่ความจริงนำมนุษย์ให้กลับใจ และความรักเปิดประตูรับเขากลับบ้านอาแมน.

วิษณุ ธัญญอนันต์ – เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ตลาดพร้าว กรุงเทพฯ